

Gevorderd verlangen

KLASSIEK ★★☆☆☆

De allegorie van het verlangen

Zefiro Torna, Vocalconsort Berlin en Ghalia Benali. Gezien op 5/10 op het Musica Divina-festival, Mechelen

Zefiro Torna, Vocalconsort Berlin en Ghalia Benali sloegen de handen in elkaar voor een lofzang op het verlangen over de grenzen van oost en west heen: *De allegorie van het verlangen*. De ingrediënten zagen er alvast goed uit. Het *Hooglied*, dat zinnenprikkende Bijbelboek, leverde de muzikale inspiratie. Artistiek leider Jurgen De Bruyn sprokkelde een 'the best of' bij elkaar, van Hildegard von Bingen tot en met Monteverdi. Het excellente Vocalconsort Berlin behoort tot de wereldtop en liet dat ook horen. Zefiro Torna bewees al eerder dat het zich in verschillende muzikale werelden thuis voelt en ook de Tunesische zangers

en danseres Ghalia Benali weet als geen ander verbindingen tussen culturen tot stand te brengen.

Toch had de voorstelling tot ongeveer halverwege veel weg van een droog college bloemlezen voor gevorderden. 'O quam pulchra es', wat ben je mooi: we kregen het in alle talen en toonaarden te horen. Ons hoofd tolde van zoveel verschillende muzikale werelden. Vervoering bleef uit.

Maar dan kantelde er iets. Dat hadden we grotendeels te danken aan de wonderlijke muzikale match tussen de gambiste Romina Lischka en Ghalia Benali. Tijdens 'Araftu'l hawa', een lied van de legendarische zangeres Oum Kalthoum, boorden zij in een prachtig geïmproviseerde dialoog een gemeenschappelijke bron van verlangen aan. Tussen gelijkenis en verschil zindert er van alles - zo bleek plots. Toen Lischka op het einde ook nog haar Indiase zangstijl bovenhaalde en samen met Benali losjes een raga improviseerde, was het hart helemaal verkocht. Het publiek bedankte met een staande ovatie.

ANNEMARIE PEETERS